

på bedst tænkelig vis kunne nå frem til et lovforslag, der på den ene side havde til formål at sikre retssikkerheden for psykiatriske patienter og på den anden side kunne fremme behandlingen af de psykiatriske lidelser, så de sindslidende får de bedst tænkelige forhold, både under behandlingen i et lukket sygehussystem og ved udskrivningen.

Jeg er glad for, at alle ordførere har tilkendegivet, at alle gode gange er tre, for så må vi være ved at være fremme ved målstregen og kan afgive den endelige betænkning fra Folketingets Retsudvalg, så lovforslaget kan blive tredjebehandlet i denne folketingssamling.

Alle ordførere har også tilkendegivet, at det er et meget vigtigt område – der med al ønskelig tydelighed har fået en større placering på den politiske dagsorden, både her i Folketinget og i samfundet generelt – med hensyn til, hvordan vi behandler de svageste i vores samfund, herunder dem, der har en psykisk lidelse. Her er det godt, at Folketingets partier på den ene side er optaget af retssikkerhed, men også i meget stigende omfang er optaget af behandlingsforholdene og selvfølgelig ikke mindst i tilknytning hertil de samlede ressourcer, samfundet stiller til rådighed.

Dette har ført til, at statsministeren i forbindelse med dannelsen af den nuværende regering har tilkendegivet, at bestemmelserne om frihedsberøvelse og anden tvang i psykiatrien efter dette lovforslags behandling skal overføres ressortmæssigt fra Justitsministeriet til Sundhedsministeriet. Det hænger sammen med, at de sundhedsmæssige områder i stigende omfang er i fokus, men det betyder ikke, at vi ikke i fremtiden – og det vil også være Sundhedsministeriets indstilling – skal være optaget af de retssikkerhedsmæssige forhold for de psykiatriske patienter.

Det er tredje gang, forslaget er til behandling, og ved de tidligere behandlinger har vi haft lejlighed til at berøre de mere principielle forandringer i lovgivningen. Derfor skal jeg ved denne behandling alene knytte kommentarer til de tilkendegivelser, der er kommet fra nogle af ordførerne.

Fru Lissa Mathiasen var inde på spørgsmålet om at sikre, at de tilkendegivelser, patienten kommer med om virkningen af behandlingen i samtaler med lægen, også bliver taget alvorligt af den pågældende læge. Jeg mener også, fru Pernille Frahm var inde på det samme spørgs-

mål i sin oplæsning af fru Anne Baastrups ordførertale.

Vi har behandlet spørgsmålet om lægernes pligt til at tage tilkendegivelser fra patienten alvorligt og i videst muligt omfang følge dem i de efterfølgende behandlinger meget indgående. Som jeg har forstået det, er det i fuld overensstemmelse med lægeloven – en direkte pligt – at lægen skal tage tilkendegivelser fra patienten ind i sine overvejelser, tage dem alvorligt og nedfælde dem i journalen, så det giver lægen mulighed for at vende tilbage til dem ved en eventuel senere genindlæggelse eller en senere behandling. Men det er jo ikke sådan, at hvis lægen mener, det vil være uforvarligt at gennemføre den behandling, patienten selv ønsker, skal lægen som en absolut størrelse følge tilkendegivelsen. Sådan bør det ikke være, sådan er det heller ikke, og det har heller ingen af ordførerne givet udtryk for. Lægerne skal selvfølgelig leve op til det ansvar, de har, og det er dem, der skal træffe den endelige afgørelse.

Men det er klart, og det følger også af lovforslagets bemærkninger, at tilkendegivelser fra patienten skal tages alvorligt, både ved indlæggelsen, under behandlingen og også, som fru Lissa Mathiasen var inde på, i forbindelse med udskrivningen. Hvis patienten her gerne vil tilkendegive noget i forbindelse med samtale med lægen, skal lægen føre det ind i journalen, så man i forbindelse med en eventuel genindlæggelse kan vende tilbage til den tilkendegivelse.

Flere af ordførerne har været inde på, at den aftale, den tidligere regering indgik med Amtsrådsforeningen i april 1997, er et vigtigt skridt i den rigtige retning. Nu er man ude i amterne i fuld gang med at leve op til aftalen ved at etablere flere enestuer, og vi forventer fra regeringens side, at der inden for aftaleperioden vil blive etableret 800 nye enestuer i det psykiatriske sygehusvæsen. Det er et vigtigt skridt i den rigtige retning, men det er til gengæld også rigtigt, som flere ordførere har sagt, at dermed stopper det ikke. Det er en proces, som skal fortsætte.

Jeg forstod på fru Pernille Frahm, at SF vil komme med ændringsforslag til lovforslaget. Det står selvfølgelig SF fuldstændig frit at gøre det, men jeg er måske lidt forundret over det, da vi fra regeringens side har bestræbt os af fuld kraft for at være imødekommende over for de tilkendegivelser, som er kommet fra SF's ordfører ved tidligere behandlinger og i de